

Deia Albert Camus: "No hi ha amor a la vida sense desesperació per la vida"

Ds, 8/01/2011 per Ramon Colom Esmatges

[Cal que hi hagi soroll...](#)

Avui he tornat a començar. Recordo el moment que l'actriu Luise Rainer deia el 11 d'abril de 1983, en la Cerimònia d'entrega dels Oscar, "...and the winner is..." "Volver a empezar". Però aquest recomençament d'avui no te a veure amb la pel·lícula de José Luis Garci. Avui, dissabte vuit de gener torno a escriure en aquestes pàgines digitals de Catalunya Religió. Per Nadal, em vaig comprometre amb mi mateix a fer-ho.

Des de el setembre no he tingut valor, ni temps per escriure el que em passava. Era com està dins d'un tornado, on els arguments i sensacions eren tan ràpids que no hi havia possibilitat de descriure'ls. He tingut problemes derivats de la crisi econòmica. Podria fer un article o una novel·la, tant se val, per explicar-vos el succeït. Prefereixo demanar perdó a tots aquells a qui he malmès, donar les gràcies a moltes persones però especialment a molts dels companys que han estat fins l'últim moment a peu d'obra, a pesar de la situació. Son bones persones i mai oblidaré la seva dignitat. A tots ells, el meu agraïment.

Front aquesta bondat, la maldat d'algun altre. Però no l'hi vull dedicar ni una ratlla. Si ho fes ajudaria a que els seus actes encara fossin mes penibles. No val la pena. Em conformo que se n'adoni del mal que ha fet. Es cert, tots fem mal, molt o poc. La diferència es que a vegades el fem sense proposar-nos i, d'altres, amb tota intenció. I de la mateixa manera que demano perdó per els meus possibles errors, també el dono per aquells que ens han fet mal.

Avui torno a començar. Amb aquest article, aquí. Fora d'aquí a lluitar un altre vegada perquè ens els propers anys em toca retornar el deute de la que era la meva empresa. Però també hi un altre motiu: em sento obligat amb totes aquelles persones que han estat amb mi i que ara son a l'atur. Volem seguir en el camí que fèiem: amb obres audiovisuals que ens permetin explicar qui som, que fem, que pensem del nostre mon on un sistema es destrueix i no s'en albira cap de nou.

Per això he volgut encapçalar l'article amb una cita d'Albert Camus, que he traduït lliurement perquè l'obra no ha estat editada a casa nostre. Es de "L'envers et le revers", el primer llibre d'Albert Camus, escrit a Alger el 1937, on ens presenta l'experiència d'un xicot de 22 anys -ell mateix- la vida del barri de Belcourt, d'Alger, la casa miserable familiar, dominada per una àvia terrible. També hi ha un viatge a les Illes Balears i Praga i el tema principal d'aquesta obra que es mou entre l'història i l'assaig: "el silenci meravellós de la mare i l'esforç d'un home per restablir la justícia i l'amor que equilibri aquest silenci".

Jo avui, al tornar a començar faig meus uns versets del salm 50, i que no perdo mai de vista: "Deu meu, creeu en mi un cor ben pur, feu renéixer en mi un esperit ferm. No em llanceu de la vostra presència, ni em prengueu el vostre esperit sant". Bona falta em farà.